

Pravda platná a vyjádřená

S každou skutečností (věcí) se to nějak má ve světle (v perspektivě) pravdy jakožto toho, co je „mírou sebe i nepravosti“ („index sui et falsi“) a co ergo není „jsoucí“, tj. co ještě nebylo vysloveno, vyjádřeno, vypověděno, ani myšleno, míněno, pojato atd. V tomto smyslu platí, že pravda není předmětná, ale nepředmětná, že není „předmětem“, ale je „ne-předmětem“. Konkrétně to znamená, že o pravdě samé jakožto ne-předmětu nelze nic vypovědět; vypovídat o pravdě lze jen v tom případě, že nejde o „pravdu samu“, nýbrž o určitém jejím vyjádření, vyslovení, myšlenkovém uchopení, pojetí, formulaci atd. Taková výpověď či formulace je už něčím jsoucím, a stejně jako všechno jsoucí vůbec, tak i taková jsoucí a předmětná „výpověď“ může být posuzována v perspektivě ne-předmětné pravdy „o sobě“. Tady však musíme upozornit na jisté nebezpečí, vyplývající z užití již zaběhaných výrazů anebo s ním nějak spojeného. Pravda „sama o sobě“, tj. ta ne-předmětná, ne-jeoucí „pravda“, která je „posledním kritériem“ (či „normou“) všeho jsoucího, všeho skutečného, veškeré skutečnosti, vlastně bytostně není a nemůže být opravdu (vpravdě) „o sobě“ ani „sama pro sebe“ ani „u sebe“, ale je vždy pro mne nebo pro tebe, pro nás, je zaměřena k nám, obrací se na nás (na některé, na mnohé nebo na všechny), a to konkrétně a v čase: tato pravda není (není „jsoucí“), není zde ani onde, ale přichází. A přichází nikoli ze světa jsoucích skutečností, ale do tohoto světa skutečností, uskutečňovaných jsoucen, a vždycky za pomoci či asistence „subjektů“ (byť nejrozumnějších úrovní, tj. všech „pravých jsoucen“, „pravých událostí“, vnitřně sjednocených a tedy „majících“ nitro), přes které či jejichž prostřednictvím resp. prostřednictvím jejichž sebe-uskutečňování a ergo sebe-zvnějšňování, sebe-zpředměťňování může také být uskutečněna a tedy zpředmětněna a stát se tak pravdou uskutečněnou, vyslovenou, formulovanou anebo – na to je třeba stále myslet – provedenou či prováděnou, vykonávanou. A každá takto prováděná, uskutečňovaná pravda se sice na pravdu samu, tj. pravdě ne-předmětnou, ne-jeoucí, ale platnou může a musí odvolávat, ale nikdy se za ni nesmí vydávat a prohlašovat, nikdy se nesmí vydávat za samu jedinou a nejvyšší pravdu již uskutečněnou a provedenou, jednou provždy hotovou a definitivní.

(Písek, 141004-1.)